

Na poparcie swoich roszczeń, skarżąca powołuje się na:

- naruszenie art. 4 ust 1 rozporządzenia nr 2988/74, cytowanego wyżej, który nie pozwala na wykonanie decyzji nakładającej grzywnę po upływie pięcioletniego terminu. Uważa w związku z tym, że bieg terminu przedawnienia nie uległ przerwaniu ani zawieszeniu.
- istnienie oczywistego błędu w ocenie dotyczącego mechanizmu działania gwarancji bankowej na pierwsze wezwanie. Skarżąca twierdzi w związku z tym, że, z jednej strony, przedłożenie takiej gwarancji nie stanowi zapłaty grzywny, a sam fakt posiadania gwarancji nie pociąga za sobą zobowiązania do zapłaty i że, z drugiej strony, do realizacji gwarancji bankowej wymagany jest środek egzekucyjny w znaczeniu rozporządzenia 2988/74. Zgodnie z treścią spornej gwarancji ten środek egzekucyjny polegałby na wyraźnym wezwaniu sformułowanym przez Komisję i skierowanym do Deutsche Bank listem poleconym, z załączeniem poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu wyroku Trybunału.

Skarżąca podnosi także naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i ponadto, ogólnej zasady prawa do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie.

⁽¹⁾ Sprawa C-279/87 Tipp-Ex przeciwko Komisji (Rec., str. I-261).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2988/74 z dnia 26 listopada 1974 r. dotyczące okresów przedawnień w postępowaniach i wykonywaniu sankcji zgodnie z regułami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczącymi transportu i konkurencji (Dz.U. L 319 z 29.11.1974, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 5 lipca 2004 r. przez Cytimo SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-271/04)

(2004/C 262/60)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 5 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Cytimo SA, z siedzibą w Brukseli, reprezentowaną przez Pierre'a Van Ommeslaghe i Isabelle Heenen, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że odpowiedzialność kontraktowa strony pozwanej powstała na skutek jej winy i zasądzenie od niej

na rzecz skarżącej kwoty 27.330.577,77 euro, na jaką szacuje się szkodę, powiększoną o odsetki ustawowe obowiązujące w Belgii (obecnie 7%), naliczane od momentu wniesienia skargi do chwili rzeczywistej zapłaty, przy czym zastrzega się możliwość zmiany tej wielkości w trakcie postępowania;

- ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia powyższego, stwierdzenie, że powstała odpowiedzialność Wspólnoty, reprezentowanej przez Komisję, i zasądzenie od Komisji kwoty 20.589.332,22 euro tytułem zadośćuczynienia za poniesioną szkodę, wraz z odsetkami za opóźnienie od tej sumy, naliczanymi od daty wydania orzeczenia do chwili rzeczywistej zapłaty, według stopy 6%; przy czym zastrzega się możliwość zmiany tej wielkości w trakcie postępowania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca twierdzi, że zawarła z Komisją umowę najmu, której przedmiotem jest nieruchomość na terenie Brukseli o powierzchni 16.954 m². Komisja wyraziła nawet swą zgodę, aby wynajmujący dokonał zamówienia na prace mające na celu urządzenie wnętrza, o które proszono.

Jednakże, jeszcze przed 1 listopada 2003 r., datą wejścia w życie umowy najmu, Komisja powiadomiła, że nie zamierza wchodzić w posiadanie przedmiotu najmu, ani wypłacić skarżącej odszkodowania za już zamówione prace.

Na poparcie swoich roszczeń, skarżąca podnosi, że:

- mimo, że umowa najmu nie została formalnie podpisana przez Komisję, wiąże ona strony, gdyż według prawa belgijskiego do zawarcia umowy dochodzi w momencie porozumienia stron, bez żadnych formalności;
- odpowiedzialność Komisji powstała w momencie odmowy wykonania postanowień umowy.

Skarżąca wnosi o rozwiązanie umowy z winy Komisji, na podstawie artykułu 1.184 belgijskiego kodeksu cywilnego i zasądzenie od Komisji odszkodowania za szkodę, jaką skarżąca poniosła w wyniku tego rozwiązania.

Ewentualnie, jeżeli Sąd nie uzna, że sporna umowa została zawarta, skarżąca podnosi, że Komisja popełniła culpa in contrahendo w związku z zerwaniem negocjacji. Skarżąca utrzymuje w związku z tym, że pozwana nie działała w dobrej wierze, zawodząc uzasadnione oczekiwania Cytimo w trakcie negocjacji w celu zawarcia umowy i skłaniając ją do przekonania, że umowa zostanie zawarta, aby później się wycofać nie informując lojalnie drugiej strony o zmianie swojego podejścia.